

Paaanke ikke være nødvendig, men Sag maa kunne anlægges ved første Instants. Naar Afforden saaledes ansøges paa Grund af Skyldnerens Forhold, maa han selvfølgelig tage de ham ved Afforden indrømmede Rettigheder, og han bliver derfor pligtig til at betale ogsaa de ham ved Afforden eftergivne Dele, af hans Gjæld og kan ikke gjøre Krav paa den ham ved Afforden givne Henstand; begge Dele gjælder dog kun i Forhold til de Fordringshavere, som ikke med ham have deltaget i nogen Mistighed. Derimod medfører Affordens Omstødselse ikke nogen særegen Afgang for Fordringshaverne til igjen at faa Skyldnerens Bortaget under Konkursbehandling, men dette kan kun finde Sted under de almindelige i Kap. 6 angivne Betingelser. Det kan saaledes siges, at der ikke foregaar nogen fuldstændig Tilintetgørelse af Afforden, og allerede af denne Grund vil det vistnok findes naturligt, at Fordringshaverne ikke miste de dem ved Afforden tillagte Rettigheder; navnlig bør ikke Forlovere for Afforden, ligeoverfor hvem Skyldnerens heromhandlede Afsæd ikke i Almindelighed taget kan betragtes som svigagtig, løses fra deres Forpligtelser, medmindre de maatte have betinget sig Saadant. Men paa den anden Side kan deres Forpligtelse ikke udvides ud over Indholdet af deres Forløste, og den Omstændighed, at Skyldneren mister den ham ved Afforden forundte Henstand, kan ikke medføre, at Forloveren skulde blive pligtig at betale før dennes Udløb.

Medens Afforden, som udtalt i § 122, maa anses for ulovlig, naar nogen Fordringshaver for at fremkalde en Tvangsafford eller sferne Hindringerne for en saadan, hemmelig enten af Skyldneren eller med hans Bille af nogen Anden har erholdt Fordele eller Løster om Fordele fremfor de øvrige Fordringshavere, kan Afforden derimod ikke paavirkes af, at enkelte Fordringshavere, som antages at ville stemme mod Afforden, med Skyldnerens Bille aabenslyst have faaet fuld Betaling, saaledes at deres Krav udgaa af Listen over de anmeldte Fordringer.

Kapitel 14.

Om Voets Udlodning, naar ingen Afford finder Sted.

Forflaget har her bevaret den ved Lov af 30te December 1858 § 14 i vor Ret indførte hensigtsmæssige Ordning, at Fordringshaverne ikke behøve at vente paa deres Tilgodehavende indtil Voets endelige Slutning, men kunne fordre Midlerne fordelte efterhaanden som de indkomme (§ 123).

Forinden der skrives til nogen Udlodning til de simple personlige Kreditorer, skulde de privilegerede Fordringshavere dækkes. Finder Skifteretten det utvivlsomt, at disse Fordringer vilde blive at fyldestgjøre fuldt ud, og have Panthaverne ikke forlods Ret til de Midler, hvorved saadan Dækning skulde ske, bør der strax gives Udlæg for dem (§ 123), uden at Paaankefristens Udløb behøver at afventes. Slutningsbestemmelsen i § 123 om Udlodning til Kreditorerne i Almindelighed er af samme Indhold som Regelen i Lov af 30te December 1858 § 14, blot med den Forskjel, at Forflaget lader den første Udlodning foregaa, saasnart der haves Midler indtil et Beløb af 5 pEt. af den anmeldte Gjælds Kapitalbeløb, medens den citerede Lovs § 14 opsætter den første Udlodning, indtil der kan udloddes 10 pEt. Man har anset det for ønskeligt, at den første Udlodning foregik saa hurtigt som muligt, for at alle Voets Udlodning vedrørende Tvistigheder, som i Regelen vilde komme frem allerede ved den første Udlodning, kunne blive afgjorte saa tidligt som muligt. De følgende Udlodninger skulde derimod efter Ublastet, som efter den gjældende Ret, først foregaa, naar der kan udloddes 10 pEt.

Som den, der bestyrer Voet og altsaa maa kende dets Status, er det Kurator, som har at gjøre det første Skridt, naar der er Anledning til at foretage en Udlodning. Han gjør Indberetning derom til Skifteretten, som selvfølgelig har Afgjørelsen af, om en Udlodning skal ske, og hvorledes den skal foregaa (§ 124). Forinden Udlodningen paabegyndes, har Skifteretten med Kurators Bistand at forfatte et Ublast til Udlodningen paa Grundlag af de ved Fordringernes Prøvelse fremkomne Resultater. Det fremgaar af, hvad der tidligere i Bemærk-